

ardziv

The Official Publication of the Armenian Youth Federation of Canada

Fall | ԱՂՈՒՆ | 2012

արժիվ

**ՄԵՐ ՀԱՅՐԵՆԻՔԸ ՆՈՐ
ԲԱՐՁՈՒՆԵՆԵՐՈՒ ՀԱՍՅՆԵՔԸ**

YOUR AD HERE

Advertise with Ardziv

email us at ardziv@ayfcanada.org

for more information, visit
www.ardziv.org

Ardziv is published by the Armenian Youth Federation of Canada and distributed free of charge within the community for those who strive for the national, social and economic liberation of the Armenian people.

The opinions expressed in Ardziv are not solely and necessarily the opinions of the Armenian Youth Federation of Canada. Ardziv encourages all Armenian youth to express their thoughts freely in this publication.

Financial contributions may be made to the following address:

45 Hallcrown Place
North York, Ontario
M2J 4Y4

Cheques should be made payable to "Ardziv Magazine"

If you would like to contribute to Ardziv, please submit your articles to ardziv@ayfcanada.org. You can also submit your material directly on our website at www.ardziv.org/contribute

Contributors

Tamar Najarian	Ani Ohannessian
Talar Tcherkezan	Natalie Makhoulia
Tamar Patakfalvi	Varak Babian
Ara Ghukasyan	Rupen Janbazian
Lory Abrakian	Sevag Haroutunian
Lory Zakarian	Harout Manougian

Creative Director

Roubina Keushkerian

Editorial Board

Karnig Hasserjian
Rupen Janbazian
Nareh Ghalustians
Nazeeg Haneshian
Talar Tcherkezan

Special Thanks To

Khajag Koulajian
Suzy Mildounian
Lori Sarkisian
Lory Abrakian

PAGE SIXTEEN

PAGE TWENTY

PAGE SIX

IN THIS ISSUE

Editorial

pg 4

Հայաստանը դիտուած սփիւռքահայու ակնոցով

pg 5

Մեր Արխիւներէն: Հոկտեմբեր 1995

pg 6

Je me souviens

pg 7

Երեք անմոռանալի շաբաթներ...

pg 8

Miscellaneous Memories of Echmiadzin

pg 10

AYF Canada - Youth Corps : Camp Vanadzor - 2012

pg 12

10 Places to check out in Armenia

pg 16

I will Return

pg 20

Reflections from New York

pg 22

Գնահատենք մեր արժէքները

pg 24

Երիտասարդական ամիս՝ Աւստրալիոյ մէջ

pg 26

EDITORIAL

FOR 70 YEARS, OUR PARENTS AND GRANDPARENTS EXPERIENCED ARMENIA AS A PSEUDO-REALITY.

Kept behind the iron curtain of the Soviet Union, for diasporans, Soviet Armenia could only be experienced through sporadically available examples of music, literature and art. However, when the unthinkable happened on September 21, 1991, the dream of an entire nation spanning the globe came true and as the curtain fell, everything changed.

As years went by, our generation was blessed with growing up in the presence of an independent homeland. Although physically distant from us here in North America, many have had the opportunity to visit Armenia – to embrace its beauty, to courageously walk down the steps of Khor Virab, to pray at Etchmiadzin, to proudly stand at the heels of Sartarabad, to mourn our ancestors at Tsitsernakaberd, and finally, to see, first-hand, the physical evidence of the rich history left behind by our ancestors.

As Armenian youth around the world, our homeland should not merely serve as a touristic site or a place we visit once to check off a list. Educating ourselves about the current situation in Armenia - its social, political, economic and environmental realities - is imperative. Agents of change are persons who show love and dedication toward their respective communities and are determined to bring the fresh ideas needed to help that community progress. It is an individual's responsibility to give back to the world, as the development of a better present leads to preventing misfortunes and tragedies from occurring in the future. Youth contribution is a responsibility placed on our shoulders by past generations, calling for positive societal change in our homeland.

Մեր ծնողներն ու մեծ - ծնողները առիթը չունեցան վայելելու ազատ եւ անկախ Հայաստանը:

Երկաթեայ վարագոյրի մը ետեւ պահուած էր այն, ու աշխարհասփիւռ հայորդիները արգիլուած էին նոյնիսկ մօտենալու մեր հայրինքին: Սակայն, 21 Սեպտեմբեր, 1991-ին Հայաստանի Հանրապետութիւնը հռչակուեցաւ ազատ եւ անկախ պետութիւն, վերջ դնելով եօթ դարերու համայնավարական տիրապետութեան: Հայ ժողովուրդի աւելի քան 99 տոկոսը «այո՛» քուէարկեց՝ երկար ժամանակէ ի վեր սպասուած վերանկախութեան: Ու այսպէս, կարծես մէկ օրէն միւսը, ամէն ինչ փոխուեցաւ:

Այլեւս անցած են այն օրերը, երբ Հայաստանը մեր սրտերու ու մտքերու մէջ միայն իտէալ մըն էր: Ներկայիս, մենք, Հայ երիտասարդներս, բախտաւորութիւնը ունինք ապրելու ժամանակի մը ընթացքին, ուր անկախ Հայաստանը իրականութիւն է: Մեզ տրուած է այն գեղեցիկ առիթը ծանօթանալու եւ մասնակից դառնալու մեր հայրենիքի իրադարձութիւններուն:

Մենք ո՛չ միայն առիթը, այլ աւելին պարտականութիւնը ունինք, իրբեւ Հայ ազգի նոր սերունդը, մասնակից ըլլալու մեր երկրի առօրեային, եւ գործօն դեր վերցնելու Հայաստանի Հանրապետութեան զարգացման եւ յառաջդիմութեան համար տարուող աշխատանքներուն մէջ: Մեր բոլորին պարտականութիւնն է, հակառակ աշխարհի որ կողմը որ բնակինք, հաւատարիմ մնալ անկախութեան գաղափարին եւ մեր կարելին ընել մեր Հայրենիքը հասցնելու նոր բարձունքներու:

Հայաստանը Դիտուած Սփիւռքահայու Ակնոցով

Թամար Նահարեան, «Ս. Զաւարեան» Մասնագիտ

Ո՞րն է Պապօ, մեր հայրենիք...

Աշխարհացրիւ պանդուխտ հայուն համար, ան այդ երազային հրաշքն է.- դրախտ՝ աշխարհի վրայ, որուն հողին ու քարին կարօտով կ'ապրի Հայը, ու երբեք չյագեցնելով իր բնօրրանի ծարաւը, կը թողնէ երկրային կեանքն ու կը հեռանայ...:

Իր բոլոր թերի- անթերի եզրերով, «թշուառ ու անտէր» ժողովուրդով, Հայաստանը միայն Հայի ստացուածքն է: Չուլալ ջրերով, ապառաժեայ քարերով, բերրի արտերով ու փառաւոր սարերով հնադարեան բնօրրանը Արարատեան, Հայու սեփականութիւնն է միայն: Դրախտ չէ ինքնին, բայց մեզի ինչ պէտք է «Դրախտ»: Մե ըն է Սեւանը, մե ըն են Գեղարդն ու Գառնին, մե ըն է Արարատեան դաշտը պտղատու եւ մե ըն են Արցախի միրգերը համադամ:

Գեորգ Էմինի «Չարմանալի Հայ»ն ենք մենք, «տուն» կոչելով օտար ափերն աշխարհի, աչքերնիս յառած ենք հայրենիքին: Չբօսաշրջիկ ենք մեր Հողին վրայ: Կը նայինք մակերեսը մեր փոքրիկ հողին ու կը մոռնանք թէ ջարդուած ծառն իսկ իր ա ըմպտները կը մխրձէ խորքը իջնելով: Այնքան ատեն որ Հայրենիքը զբօսաշրջիկի աչքով կը նայինք, երբեք պիտի չտեսնենք խորքը անոր Էութեան:

Հայաստանը իր ժողովուրդով ամբողջացուած է. ամեն մէկ կառոյց բարձրացած ճգնաշան աշխատանքով, ամեն մէկ փլատակ պարունակելով մի հրաշալի պատմութիւն ու ամեն մէկ ձոր արձագանգելով մի անմոռանալի գաղտնիք:

Ահաւասիկ այս է մեր Հայաստանը: Հողը սնուած իր ժողովուրդի արնագոյն շէկութեամբ, երկինքը՝ հմայուած Սեւանի կապոյտով, ու հիւրաւնկալ ազգի հացը թխուած հայուն քրտինքով աճած ոսկէ հասկերով: □

ՄԵՐ ԱՐԾԻԻՆԵՐԷՆ

Հոկտեմբեր 1995 թուականի «Արծիւ» պաշտօնաթերթի այս յօդուածը յարմար նկատեցինք վերանրատարակել, մեր սիրելի ընկեր-ընկերուհիներուն եւ յարգույ ընթերցողներուն: Յօդուածը Համազգային Հայ Կրթական եւ Մշակութային Միութեան Ա. Փորումին մասին է:

HAMAZKAYIN'S FIRST WORLDWIDE FORUM FOR ARMENIAN UNIVERSITY STUDENTS

Hamazkayin's First Worldwide Forum for Armenian University Students was held in Lebanon at the Nishan Palandjian School in Beirut from July 22nd to August 4th 1995.

This cultural exchange united participants from three continents since most of the students came from France, Germany, Canada, the United States of America, Syria, Cyprus and Lebanon.

The schedule was divided into lectures and debates. The participants had a chance to listen to the lecture of professor Richard Hovanessian, that traced the patterns of denial of the Armenian genocide. Other lectures tackled such subjects as the Armenian press and the Armenian reality (Nazareth Berberian), Armenian architecture (Dikran Harmandayan), and Armenian music (Melkon Demirjian).

All of these lectures were followed by open debates to which could participate not only the students but any person present at the conferences. The students found that he lectures were paying attention to what they, the students, had to say. One participant recalls: "They were taking notes when we were commenting on an issue, they even gave us an evaluation sheet so we could write our suggestions and comments".

Besides the lectures, the participants had the occasion to discover the various touristic attractions that Lebanon offers like Baalebek, the cave of Jiita and, of course, the Armenian village of Anjar. They even had the time to enjoy Lebanon's beaches and nightclubs.

The forum ended leaving everybody satisfied fulfilled and feeling more "Armenian".

«Արծիւ», Հոկտեմբեր 1995

JE ME *Souviens*

Par : Talar Tcherkezian, Chapitre "Pegor Ashod"

Ceux qui ont déjà voyagé sur les routes du Québec, et qui ont un sens de l'observation aussi pointu que le mien, ont sûrement remarqué cette fameuse devise qui caractérise notre province : « Je me souviens ». Cette phrase élémentaire qui revient souvent lors des fêtes nationales du Québec semble parler d'une mémoire collective pour tous les Québécois.

Or, pour une jeune Québécoise d'origine arménienne, ces quelques mots ne voulaient rien dire. Je me sentais complètement mise à part de cette société qui m'a pourtant permis de m'épanouir. Ce n'est que tout récemment, lorsque j'ai effectué un voyage en Arménie, apportant avec moi les images que je m'étais conçue au fil des ans, que j'ai enfin pu percer le mystère.

Bien que je n'aie jamais été en Arménie auparavant, dès les premiers pas sur ce petit territoire

ancestral, je sentais mon appartenance. Comme si j'étais retournée à la maison. J'ai réalisé que le flot du sang qui coule dans mes veines est identique à celui du courant des rives parcourant les champs d'Ararat. Lors de ma visite, je pouvais pointer du doigt tout bâtiment dans mon patrimoine et expliquer ses origines. L'écho des églises, la noblesse des montagnes, la couleur vive des fruits, l'odeur des mets, bref tout ce qui m'entourait m'était familier sans jamais les avoir vus, ni connus. Ainsi, en découvrant l'origine et la profondeur de mes racines arméniennes, je me suis souvenue de mon identité.

Pourquoi vivais-je ailleurs, dans une province canadienne, où la mémoire collective du peuple ne me disait rien, alors que j'appartenais clairement ici, dans les champs fleuris où l'air doux me transportait dans le temps? Et là, je me suis rappelée mon histoire, celle de ma famille, dont « je me souviens » avec fierté. Au début du siècle dernier, les Turcs réformistes ont voulu déraciner tous les Arméniens et minorités chrétiennes qui habitaient sous leur emprise, incluant ma famille. Ainsi, alors que l'attention

des grandes puissances mondiales était convergée sur une Première Guerre mondiale, les Turcs ont mis en marche leur plan d'extermination. C'est ainsi qu'ils se sont approprié nos terres, notre fameux mont Ararat.

À l'aérogare, alors que je ne voulais pas quitter des yeux le majestueux Ararat qui veille sur mon pays même s'il n'est pas des nôtres, j'ai pensé à ma mémoire collective arménienne. Je suis fière d'appartenir à un peuple qui a su comment se ressusciter. Un peuple qui a pu se rétablir dans les quatre coins du monde, et a appris aux nouvelles générations le devoir du souvenir.

Aujourd'hui, de retour au Québec, je vois de plus en plus de parallèles entre nos deux nations : des langues menacées, des voisins hostiles, une quête vers l'indépendance. Par l'entremise de mon voyage en Arménie, j'ai compris que « Je me souviens » n'est pas seulement destiné au peuple québécois quant à son histoire, cet amalgame de mots est un ordre, le souvenir est un devoir qui nous permet de forger notre avenir. « Je me souviens » est un message adressé à nous tous; l'avez-vous reçu, mes pairs? □

Երեք անմոռանալի շաբաթներ...

Թամար Փաթաքժալվի

Երկիւղը պատած ամբողջ մարմինս, անվստահութեան շղթաներ կապուած ոտքերուս, արցունքները այտերէս վար կը գլորէին... ահաւասիկ պատկերս յուլիս 11-ի երեկոյան: Աչքերս յառած ժամացոյցին, սիրտս արագ կը տրոփէր, որովհետեւ գիտէի որ քանի մը բռնական ատանձին պիտի նստէի օդանաւին մէջ եւ ուղղուէի դէպի նոր փորձառութիւններ: Առանց մօրս բնաւ չէի ճամբորդած եւ այդ անվստահութիւնը զիս կը սարսափեցնէր: Շատ յուզիչ եւ խառն զգացումներով լեցուն պահ մըն էր՝ ցոնարարութիւն ըսել ընտանիքիս: Մտքիս մէջ հազար ու մէկ հարցումներ կերթային, կու գային... սակայն այդ հարցերը անպատասխան կը մնային, վախս եւ կասկածս աստիճանաբար բարձրացնելով: «Քանի որ ընտանիքս հետս չէ ինծի պաշտպան կենալու, որո՞ւն վրայ պիտի կարենամ վստահիլ: Այս ամբողջ ճամբորդութեան ընթացքին մինակ ու անպաշտպան պիտի զգամ»:

Աւելի քան տասնվեց ժամ ճամբորդելէ ետք, ճակատագրով սահմանուած վայրս հասայ... Մայր երկիր, Հայաստան: Գարեի չէ նկարագրել այն զգացումի հեղեղը որ կը բխի մէջդ երբ Արարատ լեռը կը դիմաւորէ քեզ: Նոյնիսկ եթէ երկրորդ անգամն էր որ կ'այցելէի հայրենի հողը, Արարատը նոյն շքմեցունքից ազդեցութիւնը ունեցաւ վրաս: Օդակայանէն դէպի պանդոկ ճամբուն ընթացքին անընդհատ մտիկ կ'ընէի «Մենք ենք մեր սարերը» երաժշտութիւնը, չհաւատալով որ վերստին երեք շաբթուան համար պիտի ապրէի եւ շնչէի հայ օճախը:

Հայաստան ճամբորդելս սովորական այցելութեան մը համար չէր, այլ իբրեւ «Համագգային»ի Ֆորումի մասնակից: «Համագգային»ի Ֆորումի հազուագիտ ազդակը այն է որ կը համախմբէ աշխարհի չորս կողմի սփիւռքահայ երիտասարդները: Ֆորումի նպատակը ոչ միայն Հայաստանի սովորական վայրերը այցելելն է, այլ նոր հայ սերունդը զարգացնել մշակոյթով:

Ամէկուտ եւ ինքնամփոփ անձ մը ըլլալով, ինծի համար շատ վախազու փորձառութիւն մը կը թուէր քառասուն նոր անձերու ծանօթանալը: Ֆորումի առաջին օրը իսկապէս դժուար էր, քանի որ չէի գիտեր ինչ միջոցի դիմել ընկերութեան նոր կապեր հաստատելու համար: Սակայն առաջին երեկոյեան երբ խումբով ճաշարան գացինք, արդէն ընդունուած էի եւ ոչ մէկ ձեռով դրսեցի կը զգայի: Ո՛չ պաղը, ո՛չ անձրեղը խաչընդոտ մը պիտի ըլլար մեր առաջին խմբային հաւաքոյթը խանգարելու... Ոչ միայն անձրեղին տակ շուրջալար կազմեցինք, այլ տղոց հաստ ձայնը լեզափոխական երգերով կ'արձագանգէր մինչեւ առաւօտեան ուշ ժամերը:

Երկրորդ օրը, չեմ կարծեր մէկը գիտեր կամ կ'ակնկալէր ինչ որ պիտի պատահէր՝ Վարդավառի տօնական օրը ըլլալով: Մեզի ըսուած էր որ կարելի էր քիչ մը թրջուիլ... սակայն «Քիչ մը» ըսելով ճշմարտութիւնը

միայն մասամբ յայտնել էր: Հայաստանի մանուկներուն եւ պատանիներուն թիրախը եղած էինք, ամեն կողմ որ կուղղուէինք շրջապատուած էինք եւ վերէն վար թաց եղանք: Բաւական անորոշ եւ նոյն ատեն խնդալիք երեւոյթ մըն էր տեսնել տեղացիները մեծ ջուրի դոյլերով վազվզել բոլորիս ետեւէն:

Ուրիշ անմոռանալի օր մըն էր, երբոր Արագած լեռ պիտի ուղղուէինք... Այդ օրուան ընթացքին բազմաթիւ հետաքրքրական մանրադէպեր տեղի ունեցան: Արագածի ճամբան նեղ ու խորտուրբոտ ըլլալով, մեր սովորական օթայիւղ չէինք կրնար օգտագործել ուրեմն մեր խումբը երկու փոքր ինքնաշարժերու մէջ բաժնուեցաւ: Նախքան ճամբայ ելլելինս, մեր ինքնաշարժին անցքը գոցուած էր թաքսիի մը կողմէ: Մեր ինքնաշարժի վարորդը Հայաստանի տաք արիւնը ունենալով երակներուն մէջ, շուտով համբերութիւնը կորսնցուց: Վարորդին միտքէն անգամ չանցաւ հինգ վարկեան սպասել որ թաքսիին վարորդը վերադառնայ, այլ որոշեց թաքսիին տեղէն շարժել: Ուրեմն մեր ֆորումականներէն վեց տղաք գացին եւ ինքնաշարժը վեր վերցնելով մէկ կողմ տեղաւորեցին, անցքը բանալով: Ես յանկարծակիի եկայ քանի որ չեմ կրնար ըսել որ նման երեւոյթի մը ականատես եղած էի Մոնթրէալ:

Երեք ժամ ետք, վերջապէս Արագած հասանք եւ սկսանք ուղղուիլ դէպի բլուր մը: Վերելքը ֆիզիքապէս դժուար էր եւ շնչառութիւնս կը սպառէր,

տակայն բոլորի գագաթի տեսարանը հիանալի էր: Հայարտության զգացում մը պատեց մարմինս մանասանդ երբ Եռագոյնը պարզեցինք եւ սկսաւ ծիպալ հովին հետ:

Քանի մը օր ետք, այցելեցինք Ծաղկաձորի որբանոցը: Տակաւին բառեր չեմ գտած նկարագրելու համար զգացումներս: 200 երեխաներ մեզ դիմաւորեցին մեծ ժպիտներով եւ «բարի գալուստ» երգելով մէկ ձայնի վրայ: Առաջին վայրկեանէն որ ոտք դրինք որբանոցի սեմին, ջերմութեան ու հրճուանքի մթնոլորտ մը պատեց մեզ: Փոքրերը ոչ միայն ուրախ էին մեզ տեսնելով, այլ կուգէին մեզի ծանօթանալ ու մտերմանալ: Գրեթէ ամբողջ օր մը տրամադրուած էր որբանոցը այցելելու... ճաշեցինք, խաղացինք եւ պարեցինք երեխաներուն հետ: Զարմանալին այն էր, որ նոյնիսկ եթէ դժուար մարտահրաւերներ ստիպուած էին դիմագրաւել փոքր տարիքէ մը, անոնք երախտապարտ էին ամեն օրուայ պարզ պէտքերով եւ բնաւ չէին գանգատեր: Երբ միայն 13 տարեկան երեխաներու հանդիպեցանք, սակայն չափահաս մարդու անկեղծութիւնն ու իմաստութիւնը ունէին: Մինչեւ հիմա, աչքերս արցունքներով կը լեցուին երբ վերոյիշեմ այս դէպքերը:

Ուրիշ բազմաթիւ անմոռանալի պատահարներ կրնամ նշել բայց ցանկը

անվերջանալի է: Մակայն, բնաւ պիտի չկարենամ մոռնալ մեր օթոպիւսի ճամբորդութիւնները, երբ միշտ առիթ մը կը գտնայինք պարելու եւ երգելու, ջերմ մթնոլորտ մը ստեղծելով: Նաեւ յիշողութենէս պիտի չկարենամ հանել ինչպէս ամեն առաւօտ եռանդով կը վազէինք մեր դրացիին՝ Grand Candy-ին, «պոնչիկ» գնելու իբրեւ մեր նախաճաշը, կամ բազմաթիւ անքուն գիշերները որ ընկերներով կանցընէինք խնդալով եւ խօսելով:

Այս ճամբորդութիւնը այդքան լաւ տպաւորութիւն ձգած է վրաս, որովհետեւ նոր ընկերներու ծանօթացայ եւ մնայուն ու անխախտելի ընկերութիւններ հաստատեցի: Շատ հաճելի պահեր կանցընէինք երբ ընկերներով երեկոյան ճաշարան կերթայինք եւ ժամերով կը ծանօթանայինք իրարու, բաղդատելով մեր առօրեայ կեանքերն ու մեր տարբեր հայկական գաղութներու գործունէութիւնները: Բնաւ պիտի չմոռնամ այդ պահերը. անոնք մշտնջենականօրէն փորագրուած պիտի մնան սրտիս մէջ:

Գտած եմ հարցումներուս պատասխանները — «Ո՞վ ինձի պաշտպան պիտի կանգնի այս ճամբորդութեան ընթացքին: Որո՞նք պիտի դառնան եթէ հարցեր ունենամ»:

Առաջին օրերէն իսկ ծանօթացայ եւ մօտեցայ զանազան անձերու, որ այժմ իւրայատուկ տեղ մը կը գրաւեն սրտիս մէջ: Բնաւ մինակ չզգացի եւ ընկերներս ինձի նեցուկ կանգնեցան եւ միշտ պիտի կանգնին: Բնաւ չէի սպասեր երեք շաբթուան ընթացքին այդքան մտերմանալ անձերու հետ որ տարբեր երկիրներէ եւ միջավայրերէ կու գային: Անշուշտ մէկ բանալի ազդակ մը կար որ մեզի ուղղակի միացուց մագնիսի նման... մեր հայ ինքնութիւնը եւ մեր սէրը երկիրի մը հանդէպ, որ ֆիզիքապէս հեռու կը գտնուի մեզմէ բայց որ մօտիկ է մեր սրտին:

Կուգեմ խորապէս շնորհակալութիւն յայտնել «Համազգային»ին, ոչ միայն այս անմոռանալի ճամբորդութիւնը ինձի պարգեւած ըլլալուն համար, այլ մէջս անելի ուժգին վառելու հայրենասիրութեան կրակը: Նաեւ կուգէի սրտանց շնորհակալութիւն յայտնել մտերիմ ընկերներուս, իմ «Համազգային»ի պզտիկ ընտանիքիս, որ հայրենիքիս այցելութիւնը անմոռանալի դարձուցին: Մէկու մը ծանօթանալը իսկապէս հեզասահ եւ միմիայն հաճելի փորձառութիւն մըն է: Անձ մը ճանչնալը խորունկ եւ իմաստալի է, քանի որ յարաբերութիւն մը կազմելը խորտուրբոր եւ դժուար ճամբայ մըն է: Մակայն անոր աշխատանքին պտուղը ամենահամեղն է...

Ֆորումի ընկերներուս ցոտեսութիւն ըսելը շատ յուզիչ էր եւ այսպիսի տակնուվրայ վիճակի մէջ բնաւ չէի գտնուած: Նոյնիսկ եթէ աշխարհի մոլորակի չորս անկիւններէն ենք, սիրելի ֆորումականներ, այս մնաս բարով չէ՝ այլ խոստում մը որ ապագային կրկին պիտի հանդիպինք Հայաստան:

ԹԱՄԱՐ ՓԱԹԱՔՅԱԼՈՒԻՐ

Miscellaneous Memories of *Echmiadzin*

By: Ara Ghukasyan, "Simon Zavarian" Chapter

I was born on a cold mid-winter day in a hospital with no heating—or so I have been told. Nearly all of my memories of life in Armenia are confined to the small three-year period prior to my parents' emigration to the United States, during which time my sister and I lived in the suburbs of Echmiadzin with our grandparents.

Though a "suburb" is the appropriate description, it was considerably more urban than the suburb where we lived normally. I make this distinction by virtue of the number of naked children seen out on the street on a daily basis. Most of them (around four to seven years old) were by no means naked in the *Christian Children's Fund* sense, but were casually undressed down to their underwear whilst searching the streets for something to play with. Nonetheless, the small dead-end street (ending at our house) was a close-knit community of workers, friends, gossipers, seedeaters, loan givers, loan takers, and just ordinary people. By contrast, the children on my grandparents' street were almost always fully dressed (Vartev was a special occasion) and the neighborhood, in general, was a more stable one—socially and structurally (my home street looked like it was a breath away from falling apart).

I remember my grandparents' house being curiously located at the centre of a seemingly endless stretch of homes that were attached at both sides. According to the unwritten code of the neighborhood kids, the allotted playing area, which was usually the

distance between the two furthest kids in either direction during a game of hide and seek, was about seven houses to the right of my grandparents' and about thirteen to the left of it. Despite spending six days a week in that street from age five to age eight, there were few occasions of venturing further than the area that we were accustomed to. But I do remember, more often than not, receiving a scolding for any time that I did and was caught.

Although the custom of prolonged streetside seating is only survived in Canada by older European women who spend countless hours around a table in their garage—with the door open, of course—most of the houses in Echmiadzin had some kind of bench in the front, which was reserved for this purpose. Perhaps the custom is better credited to the fact that some houses in West Asia and in Europe have front doors that are much closer to the street than those of their counterparts in North America. Nonetheless, it is important to note that around each bench was a field of scattered seed shells, and this was yet another means of determining how neglected the neighborhood was: clean benches and bench surroundings meant that the inhabitants hadn't entirely relinquished hope of revitalizing their neighborhood, and vice versa. A poetic and somewhat of a naive analysis would dictate that these benches had become a sort of "social window", and although the lonelier of the crowds were subject to a more literal interpretation of that metaphor, those in the streets with more

connected social lives focused less on what went on in front of them and more on what their conversational partner told them about the happenings of the neighborhood.

I remember one particular time when I was sitting on one of my neighbor's benches and swinging my feet, and eventually decided to see how far across the street I could fling my shoe. However, forgetting one of the more common contingencies of a street—the occasional car—I flung my slipper with just the right accidental timing to allow it to hit the door of a car that was crossing my vision. The car stopped immediately, as if expecting the projectile. The driver cried a few insults in my direction, and then drove away. I walked to up to the street to retrieve my shoe and continued over to the other side, making my way back to my grandparents' home along the adolescent cherry trees that were planted in a line parallel to the road. I remember, strangely, that I'd developed a taste for the leaves of these trees, despite finding them bitter and repulsive at first. More curiously, however, and ironically perhaps, is the fact that there were no seed shells anywhere near that bench.

There was an old woman who lived in a small house just off our street—she was the source of almost all of the sunflower seeds in the neighborhood. Known to everyone by their Russian name, *semuchka*, sunflower seeds were as common and arguably as much of a cultural habit as cigarettes; leaving in the wake of their consumption a swarm of

shells, as opposed to tar-soaked butts. A hundred dram and a ten-minute journey from the centre of our street was all that one needed to get enough seeds for a good three-hour, three-person, conversation. They were sold in small, medium, and large newspaper cones, the construction of which was an enigma like no other - definitely a league above that of paper planes. Perhaps there is a drop of irony in the fact that the greatest catalyst of gossip and informal dialogue came (and maybe still does come) wrapped in what was otherwise the most formal method of information delivery. Obviously no one ever read the newspaper pages that the seeds were packaged in, there were plenty of intact newspapers around after all, but I can't help but wonder if we would have been better off if we had the curiosity to.

As a precautionary measure, the generalization of "all stray dogs are vicious" was commonplace—and rightfully so. But of course this was a favorite scapegoat for any particularly sadistic people, adults and kids, who wouldn't pass up the chance to take a slingshot and have a go at the dogs—be they a stray or someone's pet. It was thanks to the stray dogs and cats of the neighborhood that nightfall was an

especially ominous occasion. The cats of the nighttime were a more psychological kind of horror for the neighborhood kids, mostly because almost all cats look black in the dark and because they appear and disappear in complete silence. However, as a mere emotional problem, this was easily dismissed by anyone who wasn't instilled with the nightmarish torment of superstition at a young age. The greatest actual threat that a cat could possibly pose was the transmission of fleas or mange—about ten percent of us at that time had lice, anyway. Dogs were a different story, because, unlike cats, there is a much larger variety of sizes and shapes that dogs can come in, and so nearly every silhouette of a legged creature, draped against the asphalt and propped upright by scattered streetlights was potentially a vicious and territorial canine that was waiting to give chase and sink its filthy teeth into our backsides as we ran. Even knowing that running wasn't a good option (all it did was provoke the animal), there was little the mind of a six-year-old could do but run, when faced with the entirely physical threat of angry, stampeding jaws.

It's interesting how we were terrified of being bitten by dogs in the night, while kids in the West were (and probably

still are) much more scared of vampires, zombies, and werewolves (I wonder if such a thing is a privilege). Consequently, another one of my most lucid memories is the graveyard that was a few minutes behind my grandparent's street. I'd only go there in the day, but having grown very accustomed to its solemn and lonely peacefulness, I developed a love for it—still finding it very inviting and comforting, even in the common horror-film setting of nightfall. At the time, however, peace wasn't really why I went there so often. It was arguably the greatest thrill of my daily life to ride my bike toward the graveyard and arduously pedal up the inclined road that was adjacent to it. Then, turning around and releasing the break, I'd accelerate downward with a force that would propel me halfway back the way I'd come—sometimes catching the attention of dogs that gave chase at the sight of me. This activity was among many forbidden by my grandparents, but, in regular fits of childish rebellion, I'd go over there as often as I could. Such was the nature of all my secretive excursions back in Echmiadzin. □

AYF CANADA'S YOUTH CORPS: CAMP VANADZOR 2012

Meet the faces of Vanadzor, former Giravagan. Though economic downfall has severely scarred the city and its people, the children attending AYF Canada's camp Vanadzor left our participants confident for our country's future.

The initiative was simple, Canadian-Armenians would travel to the third largest city of Armenia, and they would run a summer camp for the local children. In 2011, AYF Canada ran its first session, where over 90 children attended the camp everyday. This year, we accommodated 131 kids, who played games, learnt English, sang songs, made crafts, all the while getting a sense of patriotism. On the last day, our campers received a full year's worth of school supplies and dental care. The gratification in their eyes left our volunteers teary-eyed and hopeful for a prompt return.

As participants, the most difficult part of this experience was knowing that these children will either eventually leave the country, which provides them little or no opportunity, or will live struggling to make ends meet everyday.

Though it is a hard truth to live by, the fact remains that the diaspora must be aware of these realities if we hope to ever truly make a difference. With initiatives like AYF Canada's Camp Vanadzor, we get to see the real Armenia, after all the glitz and glamour of Yerevan, after all the tourism and the sense of longing diasporans feel about their ancestral land. These faces make up the real Armenia, and the future has never looked so bright...

When I registered to be part of AYF Canada's youth corps program, I knew that it was going to be a different experience because I was going to witness first hand the daily life of the Armenian people. Though, it has only been 2 weeks that we are in Armenia, touring its different regions from Artsakh, to Javakhk, even Vanadzor where we are running our camp, I have already gained insight on the difficulties our people face living in our great country: Armenia.

Outside Yerevan, the major cities lack considerable finances. The roads are not maintained, the buildings in ruins, some homes are even missing windows or roofs. In the smaller villages the conditions are even worse. People live in unthinkable conditions while a select few enjoy the good life in Yerevan.

It seems that the general population is very dissatisfied with the current government. Most of the men leave their family to go work in Russia for months at a time. Some young families just move to Russia because there is little or no job opportunities outside the capital. The corruption level has risen substantially since Serj Sargsyan came to power, and it seems to me that Armenians have lost hope in their country and they prefer leaving it, rather than demand a change. In all fairness, I cannot blame them...

Today, there are roughly 2 million people living in Armenia, though the government claims much more. Our own people are leaving our country at an alarming rate because of the corruption. I think to myself...what will the future of Armenia be like given a crumbling infrastructure, an almost non-existent economy, a corrupted government and decreasing number of citizens? This is a serious issue that should be discussed throughout the diaspora...

- Natalie Makhoulouian

Մեր դպրոցի ապագայ զսկանկրություն

Պարսկահայ հասակին յաճախեալ եմ իմ շրջանին հայ կոյրերունը եւ հայրերին ծախն ունեցայ 2002-ին, այնչէ՛ր, ծիշդ կարարեալ, պարկեր մը ունեցած էի անոր մասին: Երբեք էր առիթ ձեռով փայտարեալ էի իմ հայրենակիցներուն ապրած կեանքին մասին: Սակայն, երբ այս փայտ անիւն ծախն ծանօթացայ իմ երկրին, շատ փարբեր փայտարարներով ձգեցի գալիս:

Երբ է որ շատ շեղ բաղար մը կը գծուի Երեւան այնչէ՛ր, սիրաբախտութեամբ համար. լաւագոյն պանդրկներ, լաւագոյն ծախարաններ եւ թից մը հեռաքին: Բայց թէ առիթ ունենալ թից իսկական նկարագիրը մայրաքաղաքին եւ ապրելու ժողովուրդի հետ, միայն այն արեւն կրնալ հասկնալ կաշարակալներուս հերոսած երկիր մըն է, որ խնայարար, ժողովուրդին ազգերէն դիտեալ, հայաստանը կաշարակալներուս հերոսած երկիր մըն է, որ իր փարբերը ուրիշ լուծին փակ ապրել է: Երբ որ կեանքի պայմանները չեն ներեր որ ժողովուրդը կարենայ նոյնիսկ իր անեանն անհրաժեշտ պէտքերը գտնայել, ի յարկ է որ ան պիտի գտնէ մեր միջոցներ որպէս կարողանայ գոյատեւել:

Սիրաբախտութեամբ շատ ձեռներով կը գտնայ օգնութիւն հասցնել հայրենիքին: Գտնարայի մեզ, ձեռնարկներ կը կաշարակալներուս ի նպատակ հայաստանի այն ծրագրին, կամ այլ ծրագրին: Բայց վառ ինչ՝ երբ ժողովուրդը կաշարակալներուս ձեռներով կ'ընայ: Այլ պատճառ, հայաստանի մեզ. նա դառնած է կեանքի օրէնք:

Մենք, երկրասարդ տերունը որ կ'ապրինք հայաստանի սահմաններէն դուրս, կը կրնանք անիւն կաշարակալներուս քան մեզ նմարորդ տերունները: Մենք պիտի է գտնանք մեր հայ ինքնութիւնը պատել, հայ Դարը յաւաքելով, Արցախը ծանցելով օրարին, Զանգեզուրի մասին օգնութիւն հասցնելով եւ հայաստանի ժողովուրդին ներքին պիտի բարաւատել: Եւ այն վերջին, պիտի է առաջնայնորդութիւն դառնայ, թէ ոչ այն ինչ որ կարողանալ ենք ընալ փարբեր, կրնանք նաեւ փայլ մեր թշնամուն:

Մեզնից կը պահանջուի անձնորդութիւն. մենք պիտի է կերպերը ապագան: Միայն կը մնայ ապացուցելը:

- Լորի Աւարաշեան

Այս ամառ, բարեպաշտութիւնը ունեցայ երեք անգամակալ շաբաթ անցնելու հայաստան, ՀՀ-ԳԵՄ-ի 6 ուրիշ անդամներու կողքին, որոնք եկած էին Մոնթրէալէն, Թորոնթոյէն ու ԳԵՄ-ի: Մեր այս ճամբորդութեան նպատակն էր վարաշտ բաղարի երեխաներուն համար ճամբար մը վարել երկու շաբաթուայ ընթացքին: Լեռնային օրորելու իսկ, բոլորս հրճուած էինք երբ անիւն քան 90 փոքրիկներ մեզ շերտօրէն ընդունեցին: Լեռնային անուց մեր անուններն իսկ գիտնային՝ մեզ հետ վարուցանելու (Թորոնթոյէն) տարեալիս օրը, անունը դիմեցին մեզի բազմաթիւ զեղեցիկ գուհար ծաղիկներով ու համակներով:

Իսկ ու ընկերակի խաղի Հանգիստ (ԳԵՄ-ի) խումբը՝ «կարմիր» խումբը, կը բաղկանար մօտաւորապէս 50 երեխաներէ 8-10 տարեկանի միջեւ: Այդ 10 որոնք ընթացքին մեծուկները խաղան, պարեցին, սիրուն պատկերներ նկարեցին, «Աշակ Բանուոր» քայլերգն ու «Գիւնի Լից» եւ «Դո» երգերը սորվեցան, ինչպէս նաեւ մասնակցեցան Լեռնային խաղերի դասերու:

ճամբարի փակման օրը միտակարար պահել եր մեր ուղեւորութեան: Վերադարձեալ, 130 երեխաները կ'աղաչէին որ իրենց չի մոռնանք եւ յոյսով էին, ինչպէս մեզ, որ յաջորդ տարի բոլորս եւ կը միանանք իրար: Նոյնպէս, վաւերաբար մեր օգնակալները, որ մեզ հետ շատ սիրով էին, շատ պիտի կարօնեանք: Այս հիմաւոր փորձառութիւն մըն էր ինծի համար ու անհամբեր կը սպասէի յաջորդ ճամբորդութեանս դէպք հայրենիք:

- Լորի Աւարաշեան

22.2.
 Diese letzte Furchenlaufzeit
 erfolgte bei nur wenigen
 geringen Anwesenheit ist ungenügend
 sehr viel weniger ungenügend
 furchenlaufzeit. Dabei ist die furchenlaufzeit
 ist kleine - bis mittelgroß
 sehr gut ist ebenfalls ungenügend
 für furchenlaufzeit. Die furchenlaufzeit
 die furchenlaufzeit nachher...
 sehr wenig ist ~~ungenügend~~ und
 abfahrgangzeit ist
 abfahrgangzeit ist sehr klein
 sehr klein
 furchenlaufzeit

4000
 4000
 4000
 4000

Gu

Step

6
Frage

- Ani Ohannessian

7th Avenue
 17th Street
 New York City

Edgar S.

Կարճից 5/

2. Знак

руководитель

[illegible]

10 Places to check out in Armenia

Whether you are going to visit for a few weeks or plan on staying for an extended trip, here are ten places that should definitely be on your list to check out while in Armenia...

ZORADZ KARER

Armenia's Stonehenge goes by the name of "Zoradz Karer" or "Karahunj". It is estimated that the "Zoradz Karer" predate the Stonehenge in London by thousands of years. The similarity of the stones lies in the circular patterns, and in the mystery of their purpose. Theories as to their purpose abound, and range from the astronomical to ceremonial, but nothing is known for sure. The "Zoradz Karer" consist of roughly hewn rocks standing in at least two elliptical and overlapping circles. Many of the stones have holes carved through near their tops, contributing to the theory of their use in observing the stars. In the centre of the circle, large flat boulders can be found with small chambers underneath. The site is a couple hundred meters off of the highway, by Sisian, and it's worth stopping to take a look in amazement, trying to figure out what people were thinking so many thousands of years ago when they arranged these heavy boulders out onto this field.

Zoradz Karer

THE MATENADARAN

The Matenadaran (or the Mesrop Mashtots Institute of Ancient Manuscripts) is an ancient manuscript repository located in Yerevan, Armenia. It holds one of the world's richest depositories of medieval manuscripts and books which span a broad range of subjects, including history, philosophy, medicine, literature, art history and cosmography in Armenian and many other languages. The Matenadaran is in possession of a collection of nearly 17,000 manuscripts and 30,000 other documents. The Armenian collection at the Matenadaran is abundantly rich in manuscripts dealing in all fields of the humanities, but particularly historiography and philosophy. The writings of classical and medieval historians Movses Khorenatsi, Yeghishe and Aristakes Lastiverts are preserved here, as are the legal, philosophical and theological writings of other notable Armenian figures. The preserved writings of Grigor Narekatsi and Nerses Shnorhali at the Matenadaran form the cornerstone of medieval Armenian literature.

Matenadaran

SERGEI PARAJANOV MUSEUM

The Sergei Parajanov Museum is a tribute to Soviet Armenian director and artist Sergei Parajanov and is one of the most popular museums in Yerevan. It represents Parajanov's diverse artistic and literary heritage. The museum was founded in 1988 when Parajanov moved to Yerevan. Parajanov himself chose the place and construction project of museum. The museum is situated in a traditional Caucasian-style building and consists of two floors. Comprising some 1,400 exhibits, the museum's collection includes installations, collages, assemblages, drawings, dolls and hats. The museum also showcases unpublished screenplays, librettos and various artworks which Parajanov created while in prison. According to the "Rediscovering Armenia" guide, "the best museum in Yerevan is small and idiosyncratic, the would-be final home of famed Soviet filmmaker Sergei Parajanov".

Sergei Parajanov Museum

TSAGHKADZOR

Tsaghkadzor is a spa town and a popular health resort in Armenia located north of Hrazdan in the Kotayk province. The infrastructure of tourism is highly developed in Tsaghkadzor, with many luxurious hotels, resorts and amusement facilities. The Tsaghkadzor ski resort, which was recently fully modernized, is located just above the town, on a height of 1750 meters above sea level. The Olympic Sports Complex of Tsaghkadzor was built specifically for the preparation of the Soviet athletes for the 1968 Summer Olympic Games in Mexico. Today, the sports complex (which was thoroughly overhauled in 2008) opens its doors to all visitors. The complex provides training facilities for 35 types of sports. It consists of a football stadium, swimming and diving pools, a ski run piste, several indoor sport halls and facilities for many other types of sports.

Tsaghkadzor

THE ARF ARAM MANOUGIAN YOUTH CENTRE

The ARF Aram Manougian Youth Centre opened its doors on May 27, 2010, on the eve of the 92nd anniversary of the establishment of the first independent republic of Armenia, on May 28, 1918. Named after the forefather of the Democratic Republic of Armenia, the ARF Aram Manougian Youth Centre is located on 38 Gulbenkian Street in Yerevan, and is home to the Central Executives of the Armenian Youth Federation of Armenia, the Administrative Council of the Armenian Youth Federation Juniors (Badanegan) of Armenia, the ARF Nigol Aghpalian Student Association of Armenia, as well as the Youth Office of the ARF Bureau. The state of the art, multi-story building is outfitted with several meeting and conference rooms, as well as interactive spaces for the youth. As an open space for all Armenian youth, the ARF Aram Manougian Youth Centre's purpose is to unite the Armenian youth and help foster their intellectual, political and social needs in one place.

The ARF Aram Manougian Youth Centre

*The Cafesjian Centre
for the Arts*

THE CAFESJIAN CENTER FOR THE ARTS

The Cafesjian Center for the Arts (CCA), inspired by the vision of its founder, Mr. Gerard L. Cafesjian, offers a wide variety of exhibitions, derived from Mr. Cafesjian's own extensive collection of contemporary art. Having celebrated its grand opening in November 2009, CCA continues to exhibit unique works of modern art and offers a diverse program of visiting lecturers, films, concerts, and numerous educational initiatives for adults and children. The Cafesjian Center for the Arts is a must see for any visitor to Armenia, attracting over 1,200,000 visitors in 2011 alone. The CCA is housed within the well-known Cascade.

DILIJIAN

Dilijan is a spa town in Armenia, located in the northern Armenian province of Tavush. It is one of the most important resorts of Armenia, situated in Dilijan National Park. The forested and reclusive city is home to numerous Armenian artists, composers, and filmmakers and features some traditional Armenian architecture. Sharambeyan Street has been preserved and maintained as an "old town," complete with craftsman's workshops, a gallery and a museum. Hiking, mountain biking, and picnicking are popular recreational activities

Areni Village

ARENI VILLAGE

Areni is a village in the Vayots Dzor Province of Armenia that is best known for its wine production. The church of Saint Astvatsatsin is a single-nave two-aisled domed Armenian church completed in the year 1321, and is located atop a plateau overlooking the Arpa River and Areni. Nearby are also the 13th century ruins of Lord Tarsaitch Orbelian of Syunik's palace, moved from Yeghegis to Areni during that time. Ruins of a 13th century bridge built by Bishop Sarkis in 1265-1287 are one kilometer northeast of the church. One of the major highlights of Areni is the recently excavated Areni-1 cave complex. The cave has offered surprising new insights into the origins of modern civilizations, such as evidence of a wine-making enterprise and an array of culturally diverse pottery. Excavations also yielded an extensive array of Copper Age artifacts dating to between 6,200 and 5,900 years ago. The new discoveries within the cave move early bronze-age cultural activity in Armenia back by about 800 years. Additional discoveries at the site include metal knives, seeds from more than 30 types of fruit, remains of dozens of cereal species, rope, cloth, straw, grass, reeds and dried grapes and prunes. In January 2011 archaeologists announced the discovery of the earliest known winery, the Areni-1 winery, seven months after the world's oldest leather shoe, the Areni-1 shoe, was discovered in the same cave. The winery, which is over six-thousand years old, contains a wine press, fermentation vats, jars, and cups.

MALKHAS JAZZ CLUB: YEREVAN, PUSHKIN ST.

The Malkhas Jazz Club is a laid-back club with two levels; a bar upstairs and a lounge in the basement where the bands perform. It also serves excellent food, including steaks, pork chops and pasta, plus a full range of drinks. Owner Levon Malkhasian is considered the father of Armenian jazz – he has a huge library of jazz books and CDs and often closes the club in the daytime so young musicians can rehearse.

Malkhasian even performs himself on most nights!

Dilijan

Malkhas Jazz Club

TATEV MONASTERY

Tatev Monastery is a ninth-century Armenian monastery located on a large basalt plateau near the Tatev village in Syunik Province in southern Armenia. The term “Tatev” usually refers to the monastery.

It stands on a plateau on the edge of the deep gorge of the Orotan (Vorotan) River. It became the bishopric seat of Syunik and played a significant role in the history of the region as a centre for economic, political, spiritual and cultural activity. In 1995, the monasteries of

Tatev, Tatevi Anapat and their adjacent areas of the Vorotan Valley were added to the tentative list of World Heritage Sites of United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO). In October 2010, Armenia launched the world's longest reversible aerial tramway, a 5750 m long cable-car, as part of its effort to revive tourism in the area. This link, named the Wings of Tatev, connects the village of Halidzor with the Tatev Monastery

Tatev Monastery

I Will Return

Text and Photography By: Varak Babian, "Simon Zavarian" Chapter

As I put pen to paper, I close my eyes. I am hoping to envision a feeling, a moment. I am revved up by melancholy and the warmth of emotion as I long to conjure a short story. A brief snapshot of my consciousness- coloured in an array of shades, wafting with vibrant scents, the intangible heat of summer months and fragments of haunting conversation. With feet planted firmly in the New World, I am in Shushi... With my heart in the Old World, I am in Artsakh...

I can say that I have been here before. Before luck allowed for it to come about in the physical sense, I crossed the continents in dream like reverie and made bonds and connections without even being mindful of them. Second hand stories are told about many in my generation, hoisted up on paternal shoulders chanting "Karabakhuh mern eh" as we were used almost as accessories in community activism with the placards that dwarfed us in hand. I look back now with the exhales of satisfaction, and shudder at the fear of it all being taken away- a ghoul that haunts me in effervescent nightmares.

I have read much of the ink that has been spilled about the geopolitical state that our blessed homeland is in and I do not even attempt to parallel such well-constructed words and conceptions. I am just thankful for the chance to indulge in a plunge back, a few short months ago, and attempt to articulate some of the emotions, sensations and sentiments that I was fortunate to experience.

I stare at the table. It's been an arena for nutrients and dialogue for the last 3 days. Ophelia greets me with a

comforting gaze. Tiredness is etched on her face, yet the role of the doting mother is still acted out- almost robotically. She hands me a coffee, accompanied with a familiar, rose tinted smile. As I write this, I remember the smile and can invoke it in my mind's eye. We were introduced during my first breakfast in their home, where she had offered me tea, and I had happily obliged. Moments later, she brought me a coffee treating me to that layered smile. Her eyes must have caught my not so subtle, wistful glance at the coffee being imbibed by another guest. She seemed all knowing in that moment. That was my first breakfast, and now I am enjoying my last. I stand proud on the 3rd floor balcony, peeking over the bannister with morning shaped hair. I place myself in the everyday of this home, and imagine it for a moment as mine. I attempt to observe the city like it was a daily ritual, just another casual Thursday morning. I replay the conversations from the night before. The homeowners are potential sellers: 40 k was the asking price. Their health needs consistent upkeep, their children have settled in Moscow. They're thinking about joining them, to be close to their grandchildren.

I finally meet Smpad. Our separate windows of time had never been unshuttered at once. I had brought a bottle of vodka and flowers as a

welcoming gift. He grips the bottle of vodka as he enters the common space. His grey pierced face seasoned with long winters and blustery times. He approaches me with an undershirt and that automatically reminds me of my father. I wish he was here with me. His weathered shoulders exposed, inked chest on display. After affable hellos, we sit across from each other and the dialogue is effortless. I speak about my time spent in Artsakh, how I feel at home here. I tell him about being able to see the front lines, how real everything was. How the threat of violence was almost tangible. He stresses the importance of unity, how Karabakh will always be ours. The statement triggers the nostalgia of my own "Karabakhuh mern eh" chants, held up high on proud shoulders...

We continue to discuss passions and find our shared love of literature. He explains how he always wanted to be a writer. He felt like his own writing would never live up to the sincerity of literature he's used to expecting. After enjoying our coffee,

we move on to a different liquid. Somewhere between a personal biography and Artsakh's geopolitical stance, the vodka has started flowing, and now the final drinks had been poured and the bottle lead to its demise. We toast future generations, present Armenia, a love for Artsakh's soil and the need for a place like Shushi. We conclude one of the very few, very true breakfast of champions and Smpad makes me pledge a promise. To promise never to forget him, to return one day, to pick up right where we left off... and to lay my emotions out on the written page.

I don't think the first request is even possible, and the truth is- I often float back, under the cover of nightfall on the wing of visions and dreams. I can only hope to keep my third promise and come face to face once more to pick up, right where we had left off. And you have all indulged me, as I have clumsily tried to put on paper a series of feelings, thoughts and impressions. □

***Artsakh I love you,
I miss you...
I will return.***

REFLECTIONS FROM NEW YORK:

2012 Summer Internship at Permanent Mission of Armenia to the United Nations

By: Rupen Janbazian, "Simon Zavarian" Chapter

Growing up in the Armenian Community of Toronto, the love for my nation and my people was instilled within me from a very young age. Over the years, I have been a very active member of numerous community organizations and initiatives, through which I have been able to give back to my community. However, it soon became clear to me that volunteering locally was not enough, and that it was time to give back to my homeland directly. I was lucky enough to volunteer in Armenia for three months last year. My experiences there were very rewarding, as I was able to contribute to my country directly for the first time, in a setting very different than the one I was used to growing up in Toronto. Upon my return to Canada, I would constantly think about my time spent in Armenia and how I could better engage with what is happening in our nation, and to actively to be a part of its development and progress.

I came across an advertisement for the ARF Eastern Region sponsored summer internship program at the Permanent Mission of Armenia to the United Nations by chance, during my lunch break at work. I thought it would be interesting to apply, since volunteering at the United Nations would provide yet another platform from where I could contribute to my country and my people. Moreover, the internship would create the opportunity to experience work within the international arena; something that has been a life-long dream for me. My acceptance to the internship program was not only humbling, but also made me appreciate the opportunities made available for Armenian youth around the world who are willing to contribute their time and efforts for the betterment of Armenia.

I arrived in New York and was greeted by six other young and ambitious Armenians from around the world, ready to make a difference. Representatives of both the Eastern and Western United States, Canada, the United Kingdom and Artsakh, each with a distinct educational and community background, coming together with a common goal to learn and to apply our knowledge to help our nation. Under the direct and careful care of the Permanent Representative of the Republic of Armenia to the United Nations, H.E. Mr. Garen Nazarian, we were given a thorough and detailed study of the United Nations: its structure, its rules of procedure, and its charter. Moreover, Ambassador Nazarian personally provided an in-depth understanding of the Mission and all the important work it carries within the United Nations.

During our internship, we had the opportunity to meet several inspiring Armenian individuals

working within the United Nations, and had the privilege of discussing numerous important issues pressing the Armenian people today. These individuals, who hold important and prestigious positions within the United Nations, took time out of their busy schedules to sit down and speak to us about their work, and provided significant insight into the inner workings of the organization. Over the past month, we have also had the honour to meet with several community leaders, activists, and other prominent Armenians, in order to have a better understanding of the very important relationship between the Republic of Armenia and the Armenian Diaspora. These individuals proved the strong will of the Armenian people and our continuous determination to achieve our nation's prosperity.

The summer internship program at the Permanent Mission of Armenia to the United Nations proved to be a rewarding experience on several different levels. First and foremost, the internship provided the opportunity for young Armenians from around the world to obtain a thorough and detailed understanding of our nation's role within the international arena, and the chance to work within the world's only truly universal global organization. Secondly, the internship allowed for seven talented and educated young Armenians from different walks of life to live together and develop lifelong friendships for many years to come. Lastly, our time spent in New York gave us the opportunity to meet truly inspiring individuals who prove to us, once again, that the Armenian people have made significant and lasting impacts regardless of which part of the world they have ended up in. We are lucky to have such organizations as the ARF that provide a platform for young Armenians who are willing to make a difference for their nation. All the avenues are available...It is up to all young Armenians to actively try to be a part of our nation's growth. □

Բանաստեղծութիւններու Անկիւն

Հայոց Պարծուծիւն - Բ. Դասարան

«...Աշխարհակը շինողները
որոնց ծէզ կային երկու նշանաւոր աշտեր»

Հայկ եւ Բէլ:

Բէլ շատ չար ծարր ծըն էր,
Ան կ'ուզէր որ ածէն ծարր կրէն հնազանդի

Եւ կրէն գերի լլկւայ:»

Աշակերտը յանկարծ ձեռք կը բարձրացնէ,
Եւ գրատնայնէն ոտքի կ'ելլէ,

Բւ առանց կանկաժի, կարգադրէն կ'ըստ...
«Պարն...Բէլը թուրք էր, չէ...»

Բնշու՛, արդէօք, այնքան վազաւ,
Առանց կանկաժի ըսաւ անիկա.

Արդէօք ծանուկին ուղէն է լուսացում,
Թշնամիին դէմ խօսքերն զ է լեցում,

Թէ ան կր երէկայ հասակին իսկ գիւտ,
Որ այդ ժողովուրդը կրէշներ կը հերոսացնէ:

- Բ. Խաճակ
Թորոնթօ, 2012

Գնահատենք մեր արժեքները

Սեւակ Յարութիւնեան, «Ս. Զաւարեան» Մասնագիտ

Pomegranate Grenade - Alexa Karabin, 2006

Ի ծնէ հայ լինելը կամ Հայաստանում ապրելը չի նշանակում հայանպաստ ու ցեղակրօն անձ լինել: Մեզանից շատերը, անկախ մեր աշխարհագրական վայրից, հեռացել ենք հոգեւոր Հայաստանից: Մտաւորական խաւը ստորացուել է, հայ գիրքը դարձել է պատուանդան տան կահույքների համար, թերթը դարձել է կօշիկների սրբիչ դրան դիմաց իսկ հեռուստատեսիլն ու շարժապատկերը խեղկատակութիւն դերասան կոչուածներից մինչեւ «ռեժիսոր» տիտղոսը գնողներից, որոնց արեւելահայերէն «Ժառգոն»ը խեղաթիւրում է մեր ոսկեղենիկ մայրենի լեզուն:

Խօսում եմ յաճախ սփիւռքահայերի հետ...խօսքի մէջ նշում եմ պատմական վայրեր, քաղաքական գործիչներ, հերոսամարտիկներ ու ապշած նայում են ինձ: Անհասկանալի է դառնում նախադասութեան իմաստը, երբ առաջին րոպէից հայրենակիցը օդերում է սաւառնում: Ինդիորը անելի ցաւալի է դառնում, երբ Հայաստանում ծնուած եւ մեծացած հայորդին Z1 հեռուստակայանից հարցազրոյցի ժամանակ Ծիծեռնակաբերդի երթին

յայտնում է թէ «եկել ենք յիշելու 1915 թուի պատերազմի զոհուածներին»: Ոմանք անելի անպատշաճ կերպով ու մարզական հագուստներով կամ կուտ ուտելով եւ սրբավայրը աղքատոց դարձնելով գնում են յարգելու Նահատակների յիշատակը: Ո՞րն է այս տգիտութեան պատճառը: Արդե՞ծք նորից կարող ենք մեղադրել կառավարութեան, թե՞ մեր լուսամիտ եւ փառապանծ եկեղեցուն, որոնց երկուսին էլ մեծ դեր է վերապահուած Հայաստանի ժողովրդին կրթելու եւ մղելու դէպի հոգեւոր Հայաստանը: Մինչ այդ արշալոյսը, գիտենք որ մեղաւորը մենք ենք: Հոգեւոր Հայաստանը սկսում է մեզանից, մեր առօրեայ շփումներից եւ իրար հանդէպ ցուցաբերած վերաբերմունքից: Մեր պարտքն է յանուն մեր մշակոյթի եւ արժէքների պահպանման սիրել եւ գնահատել մեր երկրում արտադրածը քան օտարինը, քաջալերել հայ շինարարին, վաճառականին, արհեստաւորին, ստեղծագործողին, դերասանին, նկարչին ու սափրիչին:

Թէկուզ հայկական վարժարանը վճարովի է, մեր գաւակներին հարկ է պարգեւենք հայեցի դաստիարակութիւն: Գրենք ելեկտրոնային նամակները

հայերէնով: Երբեմն դիտենք հայ հեռուստատեսութեան լուրերը, Նոյնիսկ եթէ արեւերահայերէնը հնչում է ոչ այնքան հասկանալի: ձգտենք գրել մեր ամուսնութեան հրաւերները մայրենի լեզուով, որպէսզի մաշտոցեան գրերը հպարտութիւն ներշնչեն բոլորիս: Ինքնաշարժի մէջ մեր եւ մեր սիրելիների ականջները ողողենք հայ համացանցային (online) ռատիոյի եղանակներով կամ խտասալիկներով: Եւ այս բոլորը կատարենք հաւատքով, պարզ ճակատով եւ հպարտ հոգով:

Եւ ի վերջոյ, որպէս հայ անհատ, իւրաքանչիւրս պետք է ձգտենք ինքնաճանաչման, տեսնենք եւ գնահատենք մեր արժէքները: Այս պայմանով է միայն հնարաւոր ունենալ հարուստ ներաշխարհ մարմնաւոր հայ անհատին: Եկէք սփիւռքահայի երբեմնի կեղծաւոր հայրենասերի կերպարը մէկ դի թողնենք եւ հայրենիքի հանդէպ մեր ռոմանթիկ արտայայտութիւնները փոխարինենք անելի իրատես, առողջ եւ խելացի լուծումներով: □

The Armenian Youth Federation of Canada and its Alumni present

ALUMNI REUNION DANCE

Շրջանակարտներու Պարահանդես

NOVEMBER 17TH, 2012
DOORS OPEN 7:30PM

17 Նոյեմբեր 2012 | Երեկոյեան 7:30-ին

Մասնակցութեամբ

Օնիկ Տինքճեան և Նուագախումբ

Featuring

Onnik Dinkjian - Vocals
John Berberian - Oud
Mal Barsamian - Clarinet

Bruce Jigarjian - Guitar
Jason Naroian - Dumbeg

Tickets - \$50

For tickets call: Razmig Tchakmakian - 647 286 9136

Pam Sabounji - 905 764 0751

or email simon.zavarian@ayfcanada.org

All Proceeds to benefit AYF Canada Programs

Hotel Reservations at Radisson Toronto East

55 Hallcrown Place | 416-493-7000

Mention: "AYF Group"

Armenian Community Centre | 45 Hallcrown Place | Toronto, Ontario

ԲԱՐԻ ԵՎ ԱՔ

Երիտասարդական ամիս՝ Աւստրալիոյ մէջ

Յարութ Մանուկեան, «Ս. Զաւարեան» Մասնաճիւղի շրջանաւարտ

Յուլիս 2012-ը հռչակուեցաւ որպէս ՀՅԴ Աւստրալիոյ Երիտասարդական Միութեան Ամիս նշելու համար վերածնունդը որ տեղի կ'ունենայ այն համայնքին մէջ:

Աւստրալահայութեան մեծամասնութիւնը կ'ապրի Սիտնի քաղաքին շրջակայքը, Նոր Հարաւային Ուէլլզի նահանգին մէջ, ուր կը գտնուին շուրջ քառասուն հազար հայեր: Քշելով տասը ժամ հեռու, Վիքթորիա նահանգին մայրաքաղաքը, Մելպորնը, ունի տասներհինգ հազար հայութիւն:

Սիտնիի հայերը տարածուած են քաղաքին զանազան թաղամասերը, մասնաւորաբար Հիւսիսային եւ արեւմտեան կողմերը: Ընդհանրապէս, զանազան միութիւնները ունին մասնաճիւղեր այս տարբեր թաղամասերուն մէջ: Համազգայինի Գօլստըն Վարժարանը ունի հսկայական եւ գեղեցիկ տարածք ուր երկու հարիւրէ աւելի աշակերտներ կը յաճախեն մանկապարտէզէն մինչեւ տասներկրորդ դասարանները: Աւելի փոքր ՀԲԸՄ Ալեքսանտր Վարժարանը նաեւ ունի մանկապարտէզէն մինչեւ վեցերորդ դասարան: Երկու ամենօրեայ վարժարանները կը գտնուին քաղաքէն դուրս եւ ունին երթեւեկութեան ծառայութիւն դէպի հայաշատ

թաղամասերը:

Քաղաքական կողմէն Նոր Հարաւային Ուէլլզի նահանգային խորհրդարանը Հայոց Ցեղասպանութիւնը ճանչցած է եւ խաչքար զետեղած խորհրդարանին տանիքը որպէս յարգանք՝ զոհերուն: Սակայն Աւստրալիոյ դաշնակցային կառավարութիւնը տակաւին նոյնպէս պաշտօնապէս չէ ճանչցած Թրքական ճնշման պատճառաւ: Ապրիլ 25, 1915-ին, Աւստրալիացի եւ Նոր Զելանտացի զինուորները իջան Գալիպոլի թերակղզին, գրաւելու համար Պոլիսը (որուն մէջ չլաշտողեցան): Այսօր, վայրը կ'այցելեն բազմաթիւ Աւստրալիացիներ եւ Նոր Զելանտացիներ: Ինծի ըսուեցաւ որ Թրքական կառավարութիւնը կը սպառնայ վայրին մուտքը փակել եթէ Աւստրալիայի դաշնակցային խորհրդարանը ցեղասպանութիւնը դատապարտող բանաձեւ անցընէ:

Այժմ կու գանք ՀՅԴ Աւստրալիոյ Երիտասարդական Միութեան ՀՅԴԱԵՄ: Հիմնուած 1978-ին, ՀՅԴԱԵՄ-ը իր գազաթնակէտին ունէր երեք մասնաճիւղեր՝ Սիտնի «Սարդարապատ», Արեւմտեան Սիտնի «Արամ Մանուկեան» եւ Մելպորն «Ռոստոմ»: Անգործունեայ շրջանէ մը ետք, այսօր գոյութիւն ունի միայն մէկ մասնաճիւղ՝ Սիտնի «Նիկոլ

Դուման»: Ներկայ վարչութիւնը նոր աշխույժ խումբ մը ունենալով, Աւստրալիոյ «Դրօ» կոմիտէն Յուլիս 2012-ը հռչակեց որպէս ՀՅԴԱԵՄ ամիս այս եռանդը շարունակելու համար:

Տեսնելով որ միտքերու փոխանակումը կարեւոր սկզբունք մըն է կազմակերպական հզօրացման, հրաւիրուեցայ Սիտնի, ՀՅԴԱԵՄ ամիսը անցընելու մեր ընկեր-ընկերուհիներուն հետ:

Վարչութիւնը որոշեց որդեգրել յանձնախմբային դրութիւնը եւ հիմնեց հինգ նոր կազմեր՝ Դաստիարակչական, Քարոզչական, Քաղաքական, Անդամական եւ Ընկերային: Զմեռնային սեմինարի ընթացքին (յիշենք որ Յուլիս ամիսը ձմեռ է Աւստրալիոյ մէջ), Քաթումպա բանակավայրի մէջ, ներկայ անդամները միացան իրենց ուզած յանձնախումբերուն եւ որոշեցին իրենց դիւանը: Գործադրութեան տնօրինութեան ներկայացումի ընթացքին, յանձնախումբերը որոշեցին իրենց առաջնահերթութիւնները գալիք ամիսներուն համար եւ արդէն իսկ սկսան զանոնք ծրագրել եւ կարգի դնել:

ՀՅԴԱԵՄ Ամսուայ առիթով, նաեւ տեղի ունեցաւ յատուկ քարոզչական եւ անդամառշաւի ծրագիր: Կազմը մասնակցեցաւ

ՄԵՐ ԾԵՄԱՐԱՆԸ

հարցազրույցներու երկու հայկական
ռատիոժամերու վրայ եւ այցելութիւն
ունեցաւ դէպի Համազգայինի
Գօլստըն Վարժարանը: Լիզպոն
Հինգի նուիրուած պարահանդէսի
աւարտին, միութեան անդամներու

թիւը կրկնապատկուած էր,
տասնութը անդամներէ երեսուն վեց:

Աշխարհի բոլոր կողմերը, հայ
երիտասարդութիւնը ունի իր
մարտահրաւէրները, մաս մը

նոյնը, մաս մը տարբեր: Բաց
ամենակարեւորն է իրարմէ սորվիլ,
իրարմէ զարգանալ եւ իրար
միջեւ պահել դաշնակցական
եղբայրութիւնը: □

Armenian Youth Federation of Australia

ardziv needs
your support...

նեցուկ կանգնիր
արծիւին...

www.ardziv.org/donate

